



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a JUDr. Marcely Sedmíkové, ve věci žalobců: **a) L.H.**, zast. JUDr. Jaroslavem Stachem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Jana Masaryka 632, PSČ 500 12, a **b) V. M.**, zast. JUDr. Vlastimilem Marhanem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Střelecká 672, PSČ 500 02, proti žalovanému: **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, PSČ 500 02, za účasti **1. obchodní společnosti Bárta & Bárta, s. r. o.**, Javornice 328, PSČ 517 11 a **2. města Rychnov nad Kněžnou**, se sídlem Havlíčkova 136, Rychnov nad Kněžnou, PSČ 516 01, v řízení o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2014, č.j. 8486/UP/2014/Kd, **t a k t o :**

- I. **Věci vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 30A 117/2014 a 30A 118/2014 se spojují ke společnému projednání s tím, že věc bude nadále vedena pod sp. zn. 30A 117/2014.**
- II. **Žaloby se z a m í t a j í .**
- III. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- IV. **Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný vydal dne 23. 10. 2014 pod č.j. 8486/UP/2014/Kd rozhodnutí, jímž zamítl odvolání žalobců, označených shora písmeny a) a b), proti rozhodnutí Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou ze dne 11. listopadu 2008, č.j. VÝST-7292/08-11/2005/Po, a toto potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním

rozhodnutím byla povolena stavba označená jako „*Stavební úpravy spojené se změnou užívání stávající ocelové haly na linku STK Rychnov nad Kněžnou*“ na pozemcích parc. č. 1504/3, 1504/33, 1504/37, 1504/2 a 1505/1 v kat. území Rychnov nad Kněžnou (dále jen „stavba STK“). O její povolení požádala stavební úřad obchodní společnost Bárta & Bárta, s.r.o., 517 11 Javornice 328, tedy osoba zúčastněná v daném soudním přezkumném řízení. Proti tomuto rozhodnutí o odvolání podali včas samostatné žaloby L.H. (žalobkyně označená shora písmenem a/) a V. M. (žalobce označený shora písmenem b/), jimiž se domáhali zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

I. Obsah žalob

Žalobkyně a) předně uvedla, že předchozí rozhodnutí žalovaného v dané věci bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2014, a že poté žalovaným vydané nové rozhodnutí v zásadě kopíruje předchozí soudem zrušené rozhodnutí. Přestože žalovaný konstatoval, že přezkoumal prvoinstanční správní rozhodnutí v rozsahu odvolacích námitek a že se přitom řídil názory vyslovenými v předchozích rozsudcích Krajského soudu v Hradci Králové, nestalo se tak. Prakticky se totiž nezabýval námitkami, které byly obsahem odvolání žalobkyně ze dne 27. 11. 2008. Žalovaný tak obešel povinnost řídit se právním názorem vysloveným v rozsudku krajského soudu a neprovedl nic z toho, co mu soud uložil.

Žalovaný byl povinen zkoumat kapacitu přípojné komunikace podle § 9 vyhl. č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, tedy na kolik ovlivní provoz STK stávající stav v dotčeném areálu a podnikatelské aktivity v něm. Dále se měl žalovaný podle žalobkyně zabývat obsahem závazného stanoviska příslušného silničního správního úřadu, včetně jeho zakomponování do podmínek stavebního povolení, jakož i ověřit jeho správnost a platnost. Žalovaný se však nejen že nezabýval všemi námitkami žalobkyně obsaženými v odvolání, ale nesplnil ani žádný z úkolů, které pro něj z citovaného rozsudku krajského soudu vyplynuly. Žalobkyně se pozastavovala nad tím, že žalovaný potvrdil prvoinstanční správní rozhodnutí, a to včetně jeho podmínky č. 12, kterou však v předchozích dvou rozhodnutích vypustil a nyní ji se stejnou argumentací ponechal jako součást napadeného stavebního povolení. Žalovaný se nezabýval splnitelností této podmínky, když výslovně ukládá povinnost nejen žalobkyni, ale i dalším podílovým spoluvlastníkům dotčené komunikace, kteří ji nemají důvod značit. Byla-li proto podmínka č. 12 ponechána ve stavebním povolení, pak není možné na základě takového stavebního povolení stavbu realizovat, neboť podmínka je nesplnitelná, zvláště když podle opakovaného názoru krajského soudu je otázka propustnosti, jakož i značení této komunikace, zcela zásadní.

Svoji neochotu řídit se pokyny krajského soudu vyjádřil žalovaný explicitně na straně osmé a dvanácté žalovaného rozhodnutí, když tvrdí, že pokyn krajského soudu splnil tím, že nahlédl do projektové dokumentace a vyvodil z ní zásadní závěr. Uniklo mu však, že projektová dokumentace zpracovaná Ing. Josefem Hlouškem v prosinci 2004 vůbec neobsahuje přílohy, z nichž žalovaný v rámci své úvahy cituje. A žalobkyně pokračovala s tím, že:

„Dokumentace obsahující citovanou část D byla zřejmě součástí materiálu zpracovaného firmou DHVCR spol. s r.o., která pak, ale zcela chybí ve výčtu podkladů, na základě kterých bylo vydáno napadené stavební povolení ze dne 11. 11. 2008. Je tedy zřejmé, že se žalovaný ani nesnažil zabývat se důkazy, které byly v prvostupňovém řízení provedeny, případně důkazy, které provedeny být měly a provedeny nebyly a přesto z těchto materiálů bylo čerpáno před vydáním prvoinstančního rozhodnutí. Co tedy bylo podkladem pro uvedené nahlédnutí není vůbec zřejmé a v tomto směru je napadené rozhodnutí zcela nepřezkoumatelné. Odkaz na špatný podklad spočívající v příloze k projektové dokumentaci se pak promítá do dalších úvah žalovaného v napadeném rozhodnutí. Zcela nevyhoví podmínkám krajského soudu takové závěry jako je např. na str. 10 v polovině 2. odst. „lze předpokládat, že zákazníci budou přijíždět postupně“ nebo ve 4. odstavci na téže str., kdy žalovaný propustnost dotčené komunikace posuzoval měřením z internetového nahlížení do katastru nemovitostí a v neposlední řadě v posledním odstavci na téže str., že stavba STK předpokládá plynulý příjezd zákazníků. Jak si představuje žalovaný zajištění a splnění těchto předpokladů však napadené rozhodnutí neobsahuje.

Již opakovaně bylo poukazováno jak žalobkyní tak zejména krajským soudem na to, že je zcela nerozhodné, k jakému účelu byl v minulosti areál využíván, a že pokud požadavkům na obslužnost areál vyhověl v době, kdy byl využíván k provozu ZZN Rychnov nad Kněžnou, tak zcela jistě vyhoví i dnešním podmínkám na stavbu STK. Žalovaný tím zcela odmítá splnit pokyny krajského soudu a zcela ignoruje skutečnost, že pokud byl kdysi areál používán v rámci jedné vlastnické struktury k jednotnému účelu, pak nelze jednoduše uzavřít, že je úplně jedno, že areál je ve vlastnictví řady soukromých subjektů se zcela odlišnou podnikatelskou náplní a že nad rámec tehdejšího provozu bude areálem projíždět plynule množství automobilů do stanice STK.

Možnost zakomponování závazného stanoviska příslušného silničního správního úřadu, ověření jeho správnosti a platnosti pak žalovaný vyřešil, jak konstatuje na str. 12 v odst. 5 dotazem na příslušný úřad a spokojil se s jeho konstatováním, že předmětná stanoviska jsou v souladu se zákonem. K řešení kapacity křižovatky Soukenická a Jiráskova a kapacity železničního přejezdu, kterou se měl zabývat na základě výslovného pokynu krajského soudu, pak žalovaný pouze na str. 12 6. odstavce konstatuje, že tyto otázky musely být zkoumány a zajištěny již v minulosti, kdy se v předmětném území pohybovaly automobily v souvislosti s funkcí areálu bývalého ZZN. Z pohledu těchto závěrů se pak nabízí otázka, zda je vůbec třeba v obdobných případech vést stavební řízení, když by stačilo ověřit, jak se předmětná nemovitost užívala dříve a pokud to tedy stačilo, tak to zcela jistě bude stačit i nyní. Žalobkyně neumí takovýto závěr, mající stěžejní význam, podřadit pod žádný důkazní prostředek, kterým lze v jakémkoliv, tedy i správním řízení, vést důkaz.

Žalovaný, aniž by projevil jakoukoliv snahu zabývat se s plnou odpovědností danou problematikou, vzít v úvahu argumentaci účastníků řízení, neustále hájí svá ničím nepodložená stanoviska. Žalobkyně nabízela znalecké posouzení daného stavu. Její důkaz nebyl připuštěn, nebylo provedeno ani plnohodnotné místní šetření, včetně potřebných měření apod. Žalovaný pouze hájí nesprávné závěry orgánů I. stupně, a proto má žalobkyně zato, že je namístě, aby žalovanému nebyla dána

potřetí možnost prodlužovat řízení svými úvahami a aby bylo zrušeno nejen napadené rozhodnutí, ale i nesprávné rozhodnutí orgánu I. stupně, neboť podstatná část pokynů krajského soudu směřuje k doplnění důkazního řízení, které při zachování zásady dvouinstančnosti nemůže odvolací orgán provést.

Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí žalovaného za nezákonné, za rozhodnutí, kde opakovaně není respektován názor vyslovený krajským soudem a za rozhodnutí, kterým jsou zásadním způsobem dotčena práva žalobkyně, neboť je popřeno i tak již omezené její vlastnické právo k dotčeným parcelám.

S poukazem na shora uvedené pak žalovaná navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 23. 10. 2014, č. j. 8486/ÚP/2014/Kd, a za použití § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil i rozhodnutí Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou, odboru výstavby, ze dne 11. 11. 2008, č. j. VÝST-7292/08-11/2005/Po, a věc vrátil tomuto orgánu k dalšímu řízení.

Žalobkyně uplatňuje návrh na přiznání práva na náhradu nákladů řízení s tím, že právní zástupce žalobkyně je plátcem DPH.“

Žalobce b) zmínil v úvodu žaloby délku projednávání stavby STK a přesvědčení, že úředníci zatvrzele potvrzují neudržitelné stanovisko Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou, který se věcí zabýval od ledna 2005. Důsledkem toho je nespokojenost podnikatelů působících v areálu bývalého ZZN v Rychnově nad Kněžnou, jakož i vynaložení částky téměř 100.000,--Kč z veřejných prostředků na náhradu nákladů řízení.

K věci samé uvedl, že stavební úřad vydal stavební povolení, ačkoliv se dostatečně nezabýval kapacitou přípojně účelové komunikace (existující v podobě parcel č. 1504/30 a č. 1495) na veřejnou pozemní komunikaci, z níž by měli do STK vjíždět její budoucí zákazníci, jakož i kapacitou křižovatky ulic Štemberova (Jiráskova) a Soukenická a železničního přejezdu v Soukenické ulici. Správními orgány je tak porušováno ustanovení § 9 vyhl. č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, jakož i ust. § 62 odst. 1 a 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), když se s problémem dopravní propustnosti nevyrovnaly. Krom toho není podle žalobce vyřešen ani problém tzv. závazného stanoviska příslušného silničního správního orgánu ze dne 19. 8. 2008, č. j. OD 209/08/Sch, jehož platnost nejspíš zanikla uplynutím dvou let od nabytí právní moci.

Podmínky pro provedení stavby stanovené v podmínce č. 12 rozhodnutí Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou ze dne 11. 11. 2008 nebyly dodnes naplněny. Argumentace žalovaného na straně jedenácté a dvanácté napadeného rozhodnutí je pak opět jenom polemikou se závazným názorem krajského soudu. Na tom zjevně nic nemění účelové sdělení silničního správního úřadu z 27. 6. 2014 (k dotazu žalovaného z 19. 6. 2014). Vývody žalovaného typu „...*tyto otázky musely být zkoumány a zajištěny již v minulosti, když se v předmětném území pohybovaly automobily v souvislosti s funkcí areálu bývalého ZZN...*“ jsou velmi chabé.

Vzhledem k tomu navrhoval žalobce b) zrušení žalovaného rozhodnutí a přiznání nákladů řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobám

Žalovaný se vyjádřil **k žalobě žalobkyně a)** v podání ze dne 4. 2. 2015. K věci uvedl následující:

„ Stavební povolení ze dne 11. listopadu 2008, č.j. VÝST-7292/08-11/2005/Po, stavební úřad vydal k žádosti podané dne 5. června 2005 společností Bárta & Bárta, s.r.o., 517 11 Javornice 328, v zastoupení společností MERIDIN, spol. s r.o., Bratři Štefanů 238, 500 03 Hradec Králové. Dnem podání žádosti o stavební povolení bylo zahájeno stavební řízení. Pokud se týká hmotněprávního předpisu, podle § 190 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 183/2006“), je řízení vedeno podle předchozí právní úpravy, tzn. podle zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 50/1976“), a předpisů vydaných k jeho provedení, zejména vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu (dále jen „vyhláška č. 137/1998“). Pokud se týká procesního předpisu, žalovaný v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. října 2010, č.j. 30Ca 75/2009, 30Ca 80/2009, postupoval podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 500/2004“).

K věci je nutné dále uvést, že žalovaný ve věci vycházel nejen z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) ze dne 27. října 2010, č.j. 30Ca 75/2009, 30Ca 80/2009, ale i z rozsudku ze dne 30. března 2012, č.j. 30A 19/2011, 30A 20/2011, a rozsudku ze dne 28. dubna 2014, č.j. 30A 80/2012, 30A 81/2012.

Pokud se týká posouzení celé záležitosti v odvolacím řízení, žalovaný se plně odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 23. října 2014, č.j. 8486/UP/2014/Kd, neboť se v něm obsáhle vypořádal s odvolacími námitkami, právními názory Krajského soudu v Hradci Králové, kterými byl vázán, i posouzením stavby ve vztahu k požadavkům § 62 stavebního zákona.

Pokud se týká žalobní námitky, že žalovaný se neřídil právním názorem Krajského soudu v Hradci Králové, žalovaný uvádí, že v odvolacím řízení postupoval s nejlepším svědomím na základě shora zmíněných rozsudků Krajského soudu v Hradci Králové a má za to, že právní názory v nich vyslovené respektoval a otázky v nich uvedené vyjasnil.

Žalobkyně dále uvedla, že žalovaný se nevypořádal všemi jejími odvolacími námitkami. O jaké námitky se však konkrétně mělo jednat, v žalobě uvedeno není. Nicméně žalovaný má za to, že ke všem odvolacím námitkám se v žalovaném rozhodnutí důsledně vyjádřil, uvedl správní úvahu, podklady i právní ustanovení s nimi související.

Obdobně je nutno žalovaným argumentovat i k žalobní námitce, že žalovaný hájí svá ničím nepodložená stanoviska, nevzal v úvahu argumentaci účastníků řízení.

V tomto směru se žalovaný plně odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí, v jehož obsahu podrobně uvedl veškeré správní úvahy s danou záležitostí související.

Pokud se týká žalobní námitky, že do řízení nebylo vzato nabízené znalecké posouzení, nutno uvést, že možnost povolení navrhované stavby se posuzuje dle žádosti a k ní připojených příloh včetně projektové dokumentace. V případě, že stavební úřad shledá žádost nebo její přílohy nedostatečnými, je povinen vyzvat stavebníka k jejímu doplnění. Z uvedeného tedy plyne, že musí být zcela dostačující posouzení záměru na základě podkladů předložených stavebníkem. Nicméně účastníci řízení jsou oprávněni stavebnímu úřadu ke svým námitkám předložit oponentní důkazy, ustanovení § 52 správního řádu totiž stanoví, že účastníci řízení jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán však není návrhy účastníků řízení vázán.

V případě znaleckého posudku předloženého ve stavebním řízení V. M., který souvisel s problematikou připojování staveb na pozemní komunikace, bylo zjištěno, že tento pro posuzovaný případ nemá žádnou vypovídací schopnost, neboť modeluje zcela jinou situaci, jak je uvedeno na str. 17 a 18 žalovaného rozhodnutí. Navíc tento posudek vychází z toho, že areál bývalého ZZN je areálem uzavřeným a komunikace není veřejně přístupná. O takový případ se však v daném případě nejedná, jak jednoznačně plyne z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. února 2009, č.j. 30Ca 89/2008.

Žalobce dále poukázal na část D projektové dokumentace, kterou žalovaný zmínil v žalovaném rozhodnutí s tím, že není součástí projektové dokumentace zpracované J. H. v prosinci 2004. Dle žalovaného tento dokument chybí ve výčtu podkladů, na základě kterých bylo stavební povolení vydáno

K tomu žalovaný uvádí, že část D je součástí dokumentace, kterou zpracoval J. H., autorizovaný inženýr pro pozemní stavby, ČKAIT 0600017. Tato část je nazvaná D-DOPRAVA, byla zpracována pod zakázkovým číslem 2434/5 v prosinci 2004, jak plyne z údajů na její titulní straně. V podmínce č. 1 stanovených ve stavebním povolení pro provedení stavby je pak výslovně uvedeno, že stavba bude provedena podle projektové dokumentace ověřené J. H., čímž je samozřejmě míněno dle veškerých jejích částí.

Pokud se týká žalobní námitky, že část D projektové dokumentace není uvedena ve výčtu podkladů pro rozhodnutí, nutno uvést, že stavební řízení bylo zahájeno za účinnosti zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), v platném znění. Dle tohoto procesního předpisu bylo i na úrovni stavebního úřadu vedeno a bylo dle něho vydáno stavební povolení. Tento procesní předpis nestanovil správnímu orgánu povinnost výčet podkladů pro rozhodnutí uvést do jeho odůvodnění (viz. § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967), tak jak to vyžaduje dnešní právní úprava v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004.

K žalobní námitce ohledně celistvosti projektové dokumentace žalovaný dodává, že není patrné, na základě čeho při svém tvrzení žalobce čerpal, když se ani k žalovanému, ani ke stavebnímu úřadu nedostavil za účelem nahlížení do spisu a vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Přitom žalovaný účastníky řízení o tomto

jejich právu zakotveném v § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 uvědomil sdělením ze dne 26. září 2014, č.j. 8486/UP/2014/Kd.

Dle žalobce žalovaný neodůvodnil svá tvrzení, že zákazníci budou do stavby STK přijíždět postupně. K tomu je nutno uvést, že tento údaj lze z logiky věci předpokládat. V případech obdobných provozů je obvyklé, že zákazníci provádějí objednávky na technickou kontrolu. Není tak pravděpodobné, že by se ve stejnou chvíli do stavby STK dostavilo více vozidel a vlivem jejich příjezdu by nastal dopravní kolaps. Ostatně i v případě, že by se tomu tak výjimečně stalo, účastníci silničního provozu se budou povinni řídit obecnými pravidly silničního provozu vyplývajícími ze zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů.

V žalobě je dále projeven nesouhlas s tím, že propustnost komunikace byla posuzována pomocí internetového měření. K tomu žalovaný uvádí, že pomocí internetového měření byla zjišťována šířka komunikace a údaje o šířce komunikace pak byly předmětem správní úvahy žalovaného o její kapacitě ve smyslu § 9 vyhlášky č. 137/1998, nikoli však jediným předmětem, jak plyne z žalovaného rozhodnutí.

Dále žalobce vyjádřil názor, že stavební řízení ani nemuselo být vedeno, když se žalovaný odkázal na skutečnost, že stavba STK je navržena povolit v areálu bývalého ZZN a některé otázky již byly zkoumány při povolení tohoto areálu. K tomu žalovaný uvádí, že tato skutečnost byla předmětem správní úvahy týkající se otázky kapacity přípojně pozemní komunikace. Nelze se však domnívat, že stavební řízení nebylo třeba vést, neboť jeho účelem je především povolení stavby samé, tzn. jejího stavebně technického stavu. Přístup k ní je bezesporu rovněž předmětem zkoumání stavebního úřadu. V daném případě však byl význam této otázky zesílen vlivem podaných námitek a odvolání a ve výsledku tak může působit, že poctato otázka byla v předmětném stavebním řízení otázkou stěžejní.“

S odkazem na výše uvedené měl žalovaný žalobu žalobkyně a) za nedůvodnou a navrhol její zamítnutí.

K žalobě žalobce b) se žalovaný vyjádřil rovněž v podání ze dne 4. 2. 2015. Uvedl v něm v podstatě následující:

„Krajský soud v Hradci Králové zavázal žalovaného k tomu, aby zkoumal otázku přístupu k předmětné stavbě na základě ustanovení § 9 odst. 1 vyhlášky č. 137/1998 Sb. Krajský soud v Hradci Králové dále k ustanovení § 9 vyhlášky č. 137/1998 uvedl, že „ kapacitu přípojně pozemní komunikace nelze odvozovat od toho, zda je či není veřejně přístupná. I takováto komunikace totiž může být pro určitý druh provozu zcela vyloučena např. z důvodu svého stavebně technického řešení (šířky, způsobu provedení atd.). Jde přitom o jednu ze základních otázek zkoumaných v řízeních vedených podle stavebního zákona, neboť přece nelze povolit stavbu k účelu, který by byl nenaplnitelný právě s ohledem na nemožnost jejího připojení na pozemní komunikaci. Stanoví-li proto § 9 vyhlášky č. 137/1998 Sb., že u staveb, jejichž charakter to vyžaduje, se zřizuje kapacitně vyhovující připojení na pozemní komunikaci, že připojení staveb na pozemní komunikace musí svými parametry, provedením a způsobem připojení vyhovovat požadavkům bezpečného užívání staveb a bezpečného a plynulého provozu na přilehlých

pozemních komunikacích a podle druhu a charakteru stavby musí připojení splňovat též požadavky na dopravní obslužnost, parkování, přístup požární techniky, pak bylo povinností orgánů veřejné správy zúčastněných na daném řízení právě i z těchto hledisek záměr stavebníka posoudit“.

Žalovaný se tedy v intencích právního názoru Krajského soudu v Hradci Králové zabýval problematikou připojení předmětné stavby STK na pozemní komunikaci.

K tomu žalovaný prvně nahlédl do projektové dokumentace č. zak. 2434/5, kterou zpracoval J. H., autorizovaný inženýr pro pozemní stavby, ČKAIT 0600017, v prosinci 2004. Přitom žalovaný zjistil, že stavba STK bude poskytovat služby motoristům s osobními a dodávkovými vozy. Z části D – doprava této projektové dokumentace žalovaný zjistil, že stavba STK předpokládá cca 50 zákazníků ve 12tíhodinové pracovní době od 6 do 18 hodin. Ocelová hala, v níž byla stavba STK stavebním úřadem povolena, se nachází na pozemku parc. č. 1504/3 v kat. území Rychnov nad Kněžnou (ve vlastnictví společnosti Bárta & Bárta s.r.o.), který má společnou hranici s pozemkem parc. č. 1504/30 v kat. území Rychnov nad Kněžnou (ve spoluvlastnictví několika právnických a fyzických osob). Pozemek parc. č. 1504/30 v kat. území Rychnov nad Kněžnou navazuje na účelovou komunikaci na pozemku parc. č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, a ta následně navazuje na ulici Soukenická.

K tomu žalovaný z katastru nemovitostí zjistil, že pozemek parc. č. 1504/30 v kat. území Rychnov nad Kněžnou i pozemek parc. č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou jsou svým využitím evidovány jako ostatní komunikace.

Problematika pozemních komunikací je upravena zákonem č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). V § 2 zákona o pozemních komunikacích je stanovena kategorizace pozemních komunikací, podle § 2 odst. 2 písm. d) zákona o pozemních komunikacích je pozemní komunikací i účelová komunikace. Podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je účelová komunikace pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi. Podle § 9 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích vlastníkem účelových komunikací může být právnická nebo fyzická osoba.

Na základě výše uvedeného tedy žalovaný dospěl k závěru, že pozemky parc. č. 1504/30 a parc. č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou naplňují znaky veřejné účelové komunikace, neboť jejich prostřednictvím je zajištěno spojení budov nacházejících se v areálu bývalého ZZN s ulicí Soukenická, tedy s jinou pozemní komunikací. Uvedené pozemky jsou ve vlastnictví fyzických a právnických osob.

Rozhodnutím Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 2. dubna 2008, č. j. OD1/276/07/Sch, bylo deklarováno, že uvedené pozemky jsou veřejnými účelovými komunikacemi. Tato skutečnost byla stvrzena v odvolacím řízení rozhodnutím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 16.

června 2008, č.j. 8392/DS/2008-Nv, a následně rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. února 2009, č.j. 30Ca 89/2008-47.

Jak dále žalovaný z výše uvedené projektové dokumentace zjistil, příjezd i výjezd ze stavby STK je z pozemku parc. č. 1504/30 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, který naplňuje znaky veřejné účelové komunikace, přes pozemek parc. č. 1504/2 v kat. území Rychnov nad Kněžnou. Pozemek parc. č. 1504/2 v kat. území Rychnov nad Kněžnou je ve vlastnictví společnosti Bárta & Bárta s.r.o. a v katastru nemovitostí je jeho využití evidováno jako manipulační plocha.

Z uvedeného tedy plyne, že výjezd vozidel ze stavby STK nacházející se na pozemku parc. č. 1504/3 přes pozemek parc. č. 1504/2 v kat. území Rychnov nad Kněžnou (oba pozemky jsou ve vlastnictví stavebníka, tj. společnosti Bárta & Bárta s.r.o.), je přímo na pozemky parc. č. 1504/30 a parc. č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, které naplňují znaky veřejné účelové komunikace. Tyto pozemky pak následně navazují na pozemní komunikaci na ulici Soukenická.

Žalovaný dále zjistil, že stavba STK byla povolena v areálu, který byl dříve areálem ZZN Rychnov nad Kněžnou (ZZN je zkratka s významem „zemědělské zásobování a nákup“). Tento areál sestává z několika budov, respektive hal, které dříve sloužily zemědělskému provozu, ve většině případů jako hangárové sklady obilí (viz rozhodnutí MNV v Rychnově nad Kněžnou, hospodářskosprávního odboru, ze dne 8. července 1963, č. j. HS-1134/63; rozhodnutí ze dne 19. května 1960, č. j. HS-656/60; rozhodnutí ze dne 15. ledna 1987, č. j. Výst.558/86-Hr), dále se v bývalém areálu ZZN nacházela stavba sušící stanice obilí (viz rozhodnutí MNV v Rychnově nad Kněžnou, hospodářskosprávního odboru, ze dne 5. července 1962, č. j. HS-1251/62), dále se v tomto areálu nacházel hangár sloužící k uskladnění zemědělských strojů (viz rozhodnutí MNV v Rychnově nad Kněžnou, odboru výstavby, ze dne 24. září 1979, č. j. Výst.652/79-Je), ocelový přístřešek nad sušárnou obilí (viz rozhodnutí MNV v Rychnově nad Kněžnou, hospodářskosprávního odboru, ze dne 7. května 1965, č. j. HS-828/5), sklad senných mouček (viz rozhodnutí MNV v Rychnově nad Kněžnou, hospodářskosprávního odboru, ze dne 18. října 1966, č. j. HS5-2347/66-P) či mostní váha 60 t (viz rozhodnutí MNV v Rychnově nad Kněžnou, hospodářskosprávního odboru, ze dne 14. září 1983, č. j. Výst.1124/83-N). V současné době se mezi budovami v areálu ZZN, tzn. na pozemcích parc. č. 1504/30 a parc.č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, které naplňují znaky veřejné účelové komunikace, nachází živičný asfaltový povrch, jak vyplývá z fotografií tvořících součást spisového materiálu.

Pokud se pak týká požadavku § 9 odst. 1 vyhlášky č. 137/1998 Sb., aby připojení stavby STK na pozemní komunikaci bylo kapacitně vyhovující, je nutné argumentovat jednak již výše uvedenou skutečností, a sice že stavba STK byla povolena v bývalém areálu ZZN Rychnov nad Kněžnou. Vzhledem k účelu areálů ZZN bylo nezbytné, aby tyto areály byly dopravně napojeny na pozemní komunikace. Jak již bylo zmíněno, tyto areály plnily funkci skladů zemědělské produkce, čili bylo třeba zemědělskou produkci do nich dopravit, bylo třeba v nich mít možnost se skladovanými produkty manipulovat. Z činnosti ZZN vyplývá, že tato činnost vyžadovala možnost příjezdu nákladních vozidel a možnost pohybu těchto vozidel v těchto areálech. O pohybu těchto vozidel ve zmiňovaném areálu svědčí i mostní

váha s kapacitou 60 t, která se v areálu ZZN Rychnov nad Kněžnou, jak bylo shora uvedeno, nacházela.

Vzhledem k tomu, že stavební úpravy spojené se změnou užívání stávající ocelové haly na linku STK Rychnov nad Kněžnou byly stavebním úřadem povoleny v bývalém areálu ZZN, kde se za účelem skladování zemědělské produkce pohybovala nákladní vozidla, je jednoznačné, že tím spíš je tento areál z hlediska dopravně technického dostatečně kapacitně vyhovující pro provoz osobních a dodávkových vozidel, pro kontrolu jejichž technického stavu je stavba STK určena.

Pokud se týká kapacity pozemků parc. č. 1504/30 a parc. č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, které naplňují znaky veřejné účelové komunikace, respektive intenzity provozu vozidel a počtu zákazníků směřujících do STK, jak již bylo výše uvedeno, projektová dokumentace předpokládá odbavit cca 50 zákazníků v 12tíhodinové pracovní době, tzn. 4 - 5 aut za hodinu. Lze předpokládat, že zákazníci budou do provozovny přijíždět postupně, respektive dle jimi provedených objednávek, tzn. koordinovaně. Jejich plynulý příjezd tak vzhledem k předpokládanému počtu zákazníků přijíždějících osobními či dodávkovými vozy nemůže ovlivnit, či dokonce ohrozit stávající provoz v bývalém areálu ZZN a nezpůsobí hromadění vozidel v místě.

K tomu je navíc třeba dále uvést, že, jak z výkresu půdorysu 1. NP projektové dokumentace vypracované J. H., autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby, žalovaný zjistil, samotná stavba STK zajišťuje kontinuální odbavení vozidel na více pracovních stanovištích (pracovní jáma, válcový tester brzd, regloskop, diagnostika) a skýtá tak místo pro až 4 vozidla. Vozidla je dále možné zaparkovat i na pozemku stavebníka parc. č. 1504/2 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, který je, jak již bylo výše zmíněno, manipulační plochou.

Podle požadavků § 9 odst. 2 vyhlášky č. 137/1998 Sb. žalovaný dále zkoumal připojení stavby STK na pozemní komunikace, respektive parametry pozemků parc. č. 1504/30 a parc. č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, které naplňují znaky veřejné účelové komunikace. Přitom vycházel z internetového nahlížení do katastru nemovitostí, postupoval s pomocí internetového měření vzdálenosti a zjistil, že v nejužším místě mají uvedené pozemky naplňující znaky veřejné účelové komunikace šířku 5,80 m. K tomu je nutné zmínit ČSN 73 6110 Projektování místních komunikací, která v tabulce č. 3 stanoví, že nejmenší možná šířka jízdního pruhu je 2,75 m. Z uvedených údajů tedy vyplývá, že šířka pozemků parc. č. 1504/30 a parc. č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, které naplňují znaky veřejné účelové komunikace, vedoucích z ulice Soukenická ke stavbě STK, je více než dvakrát vyšší než v ČSN 73 6110 Projektování místních komunikací nejnižší požadovaná šířka pro jízdní pruh.

Pod pojmem připojení na pozemní komunikaci ve smyslu § 9 vyhlášky č. 137/1998 Sb. žalovaný dále rozuměl samotné připojení stavby na pozemní komunikaci. V tomto směru bylo zjištěno, že ve výkresu D – doprava, který jako součást projektové dokumentace vypracoval J. H., autorizovaný inženýr pro pozemní stavby, jmenovaný projektant při zpracování projektové dokumentace pro stavbu STK postupoval podle ČSN 73 6059 Servisy a opravy motorových vozidel, ČSN 73 6057 Jednotlivé a řadové garáže a ČSN 73

6056 Odstavné a parkovací plochy silničních vozidel pro motorovou dopravu, a zajistil tím patřičné požadavky pro příjezd i výjezd vozidel ze stavby STK.

Pokud se týká parkování, o kterém se ustanovení § 9 vyhlášky č. 137/1998 Sb. rovněž zmiňuje, je nutné žalovaným poukázat na již výše uvedené, a sice že stavba STK předpokládá plynulý příjezd zákazníků a že samotná stavba je svým účelem určena k parkování a zajistí parkovací stání pro 4 vozidla, a to právě z důvodu existence 4 oddělených pracovišť zajišťujících jednotlivé činnosti pro technickou kontrolu vozidel. Parkování vozidel je možné i na pozemku stavebníka parc. č. 1504/2 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, přes který je, jak již bylo výše zmíněno, zajištěn příjezd z pozemků parc. č. 1504/30 a parc. č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, které naplňují znaky veřejné účelové komunikace, do stavby STK.

Požadavkům na dopravní obslužnost a přístup požární techniky uvedeným v § 9 vyhlášky č. 137/1998 Sb. je rovněž vyhověno, neboť, jak již bylo shora zmiňováno, stavba STK byla povolena v areálu bývalého ZZN Rychnov nad Kněžnou, kde zajištění dopravní obslužnosti a přístup požární techniky byl zajištěn již v minulosti.

V souvislosti s vyhodnocením splnění požadavků § 9 vyhlášky č. 137/1998 Sb. stavební úřad dále vycházel ze stanoviska Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 16. května 2006, č. j. OD1/95/06/S, který z pohledu zákona o pozemních komunikacích a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), souhlasil s povolením stavby, k čemuž stanovil podmínky. Tyto podmínky pak stavební úřad ve smyslu požadavků § 20 odst. 1 písm. e) vyhlášky č. 132/1998 zapracoval do podmínky č. 12 stavebního povolení.

Žalovaným je v tomto směru nutno zdůraznit, že právě Městský úřad Rychnov nad Kněžnou, odbor dopravy a silničního hospodářství, jakožto příslušný silniční správní úřad, je způsobilý a odborně kompetentní na úseku problematiky pozemních komunikací a provozu na nich stavební úřad doplňovat, a to zejména tím, že v řízení poskytne stavebnímu úřadu odbornou pomoc ve sféře jemu zvláštními zákony svěřených kompetencí a k předmětu řízení vydá své stanovisko.

Vždyť sám Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. dubna 2014, č. j. 30A 80/2012, 30A 81/2012, uvedl, že „nemůže být sebemenších pochyb o tom, že odbor dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou je v daném případě dotčeným orgánem státní správy, když veškeré potřebné kapacity propustnosti komunikace nacházející se na ulici Soukenická mají přímou vazbu k žádané kapacitě STK a ostatních v areálu působících subjektů. Je to totiž právě tento orgán, do jehož pravomoci patří regulace provozu na pozemních komunikacích, který musí být bezpečný a přizpůsobený jejich stavebnímu stavu a dopravně technického stavu.“

Jak již bylo výše zmíněno, v daném případě Městský úřad Rychnov nad Kněžnou, odbor dopravy a silničního hospodářství, se stavbou projevil souhlas. Žalovaný tedy vycházel z toho, že svým souhlasem tento správní orgán stvrdil existenci dostatečné kapacity na pozemních komunikacích a dostatečnou

bezpečnost provozu na nich, i po realizaci stavby STK, čímž je míněno, nejen na účelových komunikacích na pozemcích parc. č. 1504/30 a parc. č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, ale i na komunikaci na ulici Soukenická, na niž, výše uvedené účelové komunikace ústí, včetně železničního přejezdu, mostu přes řeku Kněžná na ulici Soukenická a křižovatky s ulicí Jiráskova. V případě, že by realizace stavby STK v území ztížila dopravní situaci, a to ať již neúnosným navýšením dopravy, které by s sebou přineslo i zvýšené nebezpečí a narušení plynulosti provozu na pozemních komunikacích nacházejících se v předmětné lokalitě, jistě by Městský úřad Rychnov nad Kněžnou, odbor dopravy a silničního hospodářství, jakožto silniční správní úřad a dotčený orgán státní správy na úseku zákona o pozemních komunikacích a zákona o silničním provozu, s povolením stavby STK nesouhlasil.

Žalovaný tedy při posuzování otázky, zda stavba vyhoví požadavkům § 9 vyhlášky č. 137/1998 Sb. vycházel i ze shora zmíněného stanoviska Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 16. května 2006, č. j. OD1/95/06/S a stanoviska ze dne 19. srpna 2008, č. j. OD/209/08/Sch, kterým bylo předešlé zmíněné stanovisko aktualizováno.

S uvedeným stanoviskem souvisí další žalobní námitka, a sice, že nebyl vyřešen ani problém závazného stanoviska Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou, ze dne 19. srpna 2008, č. j. OD/209/08/Sch.

K tomu žalovaný uvádí, že vzhledem k časovému odstupu od vydání stavebního povolení a odvolacího řízení zmíněný silniční správní úřad požádal, aby se z pozice dotčeného orgánu státní správy podle § 126 odst. 1 zákona č. 50/1976 vyjádřil, zda jeho stanovisko ze dne 19. srpna 2008, č. j. OD/209/08/Sch, respektive stanovisko ze dne 16. května 2006, č. j. OD1/95/06/S, je možné považovat za aktuální a použitelné pro vedené odvolací řízení, respektive zda požadavky na ochranu veřejných zájmů v něm hájených se v čase od vydání stavebního povolení nezměnily.

Takto žalovaný postupoval na základě právního názoru Krajského soudu v Hradci Králové uvedeného v rozsudku ze dne 28. dubna 2014, č. j. 30A 80/2012, 30A 81/2012, z něhož plyne, že zaniká-li obecně platnost stavebního povolení v případě, není-li stavba zahájena, do 2 let ode dne, kdy nabylo právní moci, o to spíše zaniká po takové době platnost souhlasů, stanovisek dotčených orgánů státní správy k nim vydaných, včetně závazných stanovisek.

K dotazu žalovaného vznesenému v opatření ze dne 19. června 2014, č. j. 8486/UP/2014/Kd, silniční správní úřad reagoval sdělením ze dne 27. června 2014, č. j. OVŽP-19477/14/260/2014-Br, v jehož obsahu se vyjádřil tak, že předmětná stanoviska jsou v souladu se zákonem o pozemních komunikacích a zákonem o silničním provozu a že souhlasí s povolením stavby STK.

Pokud se týká podmínky č. 12, která byla do stavebního povolení zakomponována na základě závazného stanoviska příslušného silničního správního úřadu ze dne 19. srpna 2008, č. j. OD/209/08/Sch, jako dotčeného orgánu státní správy, postupoval žalovaný podle rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze

dne 30. března 2012, č. j. 30A 19/2011, 30A 20/2011, a za účelem ověření správnosti uvedeného závazného stanoviska, ve znění stanoviska 27. června 2014, č. j. OVŽP-19477/14/260/2014-Br, postupoval podle § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004.

Žalovaný tak opatřením ze dne 11. září 2014, č. j. 8486/UP/2014/Kd, ve vztahu k § 149 odst. 4 správního řádu, požádal Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, jakožto nadřízený správní orgán Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou, odboru dopravy a silničního hospodářství, o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 19. srpna 2008, č. j. OD/209/08/Sch, respektive ze dne 16. května 2006, č. j. OD1/95/06/S, s přihlédnutím ke stanovisku ze dne 27. června 2014, č. j. OVŽP-19477/14/260/2014-Br.

Žalovaný dále Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, požádal, aby se vyjádřil k obsahu odvolacích námitek směřujících proti podmínce č. 12 stavebního povolení. K tomuto svému požadavku žalovaný připomenul rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. prosince 2013, č.j. 5 A 241/2011, ve kterém je judikováno, že ... „Nevypořádá-li se nadřízený orgán, jemuž bylo podle § 149 odst. 4 správního řádu předloženo odvolání směřující proti obsahu závazného stanoviska, s námitkami odvolatele, nemůže odvolací správní orgán nahradit jeho chybějící odbornou skutkovou úvahu svou úvahou vlastní: k tomu totiž není odborně způsobilý. Odvolací správní orgán by však měl ověřit, zda nadřízený orgán řádně reagoval na odvolací námitky, a není-li tomu tak, měl by od něj žádat nápravu. Jinak se vystavuje riziku, že pro nepřezkoumatelnost bude zrušeno jeho vlastní rozhodnutí, ačkoli on sám při zdůvodňování svých hmotněprávních úvah nepochybil“.

Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, k věci prvně připomněl rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. února 2009, č. j. 30Ca 89/2008, s tím, že předmětné pozemky jsou veřejně přístupnou účelovou komunikací podrobenou veřejnému užívání. Dále Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, uvedl následující.

Otázka posouzení právního režimu cesty je důležitá jak z hlediska možnosti správních orgánů zabývat se otázkami bezpečnosti a plynulosti dopravy (a vydávat v tomto směru stanoviska apod.), tak i z hlediska možnosti předem omezeného okruhu uživatelů užívat tuto pozemní komunikaci obvyklým způsobem (tj. bez dalšího není vlastník účelové komunikace oprávněn o své vůli omezovat přístup na tuto pozemní komunikaci). Je ovšem podstatná i z hlediska organizace dopravy v daném prostoru, neboť za situace, kdy se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, je třeba aplikovat zákon o silničním provozu, případně jeho prováděcí vyhlášky, kde jsou stanovena práva a povinnosti účastníků provozu na pozemních komunikacích.

Ke stanoviskům Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou, odboru dopravy a silničního hospodářství, jakožto příslušného silničního správního úřadu, Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, uvedl, že tyto úkony se týkají souhlasu uděleného ve smyslu § 77 odst. 2 zákona o silničním provozu s provedením místní úpravy provozu na předmětné pozemní komunikaci, a to při dodržení podmínek, které stanovil, když mimo jiné odkázal na a) stanovisko

Policie ČR k navrhovanému řešení, b) odborné vyjádření Ústavu silniční a městské dopravy a.s. k navrhované místní úpravě provozu na dané pozemní komunikaci a c) situaci zpracovanou Dopravní projekcí Stanislav Stejskal, Jižní 870, Hradec Králové. Z uvedeného plyne, jak dále uvedl Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, že uvedený záměr byl posouzen čtyřmi (tj. včetně správního orgánu) na sobě nezávislými odbornými názory různých osob, které nemají jakýkoli zájem na výsledku správního řízení, pro nějž by bylo možné uvažovat o jejich podjatosti.

Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, se dále vyjádřil i k účastníkům řízení předloženému posudku, v souvislosti s nímž v odvolání projevili nespokojenost, že v řízení nebyl zohledněn. K tomu uvedl, že tento posudek vychází z toho, že areál bývalého ZZN je areálem uzavřeným a komunikace není veřejně přístupná. O takový případ se však v daném případě nejedná, jak jednoznačně plyne z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. února 2009, č. j. 30Ca 89/2008.

Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, z hlediska posuzování zákonnosti úkonů silničního správního úřadu věc uzavřel konstatováním, že jako jeho nadřízený orgán neshledal možnost zrušení nebo změny úkonů Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou, odboru dopravy a silničního hospodářství.

Žalovaný uvedený názor respektoval. V tomto směru je opakovaně nutné připomenout, že právě silniční správní úřad je způsobilý a odborně kompetentní k posouzení místní úpravy silničního provozu spočívající v dopravním značení pozemků, respektive pouze on je v tomto směru oprávněn poskytnout stavebnímu úřadu odbornou pomoc.

Žalovaný se tedy obsahem závazného stanoviska Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou, ze dne 19. srpna 2008, č. j. OD/209/08/Sch, zabýval v intencích právního názoru Krajského soudu v Hradci Králové. V odvolacím řízení ověřil, že stavba neodporuje zájmům chráněných silničním správním úřadem, respektive zákonem o pozemních komunikacích a zákonem o silničním provozu.

K žalobní námitce týkající se posouzení kapacity křižovatky ulic Šternberkova (Jiráskova) a Soukenická a posouzení kapacity železničního přejezdu v Soukenické ulici, žalovaný uvádí, že ani tyto otázky v odvolacím řízení neponechal bez povšimnutí, neboť se ve vztahu k požadavkům § 9 vyhlášky č. 137/1998 Sb. zabýval i kapacitou křižovatky Soukenická a Jiráskova, kapacitou železničního přejezdu i mostu přes řeku Kněžnou v ulici Soukenická. Přitom žalovaný dospěl k závěru, že tyto otázky, a sice propustnost, zatížení a bezpečnost dopravy na okolních pozemních komunikacích musely být zkoumány a zajištěny již v minulosti, když se v předmětném území pohybovaly automobily v souvislosti s funkcí areálu bývalého ZZN a přitom se jednalo o automobily nákladní, kdežto stavba STK bude sloužit pouze osobním a užitkovým automobilům, v počtu cca 50 vozidel v rozmezí 12tíhodinové pracovní doby provozovny STK. Dle názoru žalovaného tedy vzhledem k počtu očekávaných vozidel a jejich rozložení do denní doby nelze předpokládat, že by při provozu stavby STK byla ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu.

V souvislosti s požadavky ustanovení § 9 vyhlášky č. 137/1998 Sb. je možné žalovaným shrnout, že pozemky parc. č. 1504/30 a parc. č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, které naplňují znaky veřejné účelové komunikace, jsou způsobilé zajistit odpovídající přístup ke stavbě STK, respektive jsou kapacitně vyhovujícím připojením stavby STK na pozemní komunikaci (ulice Soukenická). Ostatně výše zmíněné úvahy a závěry žalovaného Krajský soud v Hradci Králové ve svém rozsudku ze dne 30. března 2012, č. j. 30A 19/2011, 30A 20/2011, označil za relevantní.

V žalobě je dále uvedeno, že podmínka č. 12 stavebního povolení do dnešního dne nebyla naplněna a že sdělení silničního správního úřadu ze dne 27. června 2014 je zjevně účelové.

K tomu žalovanému nezbyvá, než uvést, že mu nepřísluší ve vztahu k přezkoumávanému stavebnímu povolení předjímat v budoucnu nastalý stav. Dále je nutno uvést, že na proces povolení stavby po jejím dokončení navazuje proces povolení jejího užívání neboli kolaudace. Právě v rámci kolaudace, respektive v procesu vydání kolaudačního souhlasu náleží stavebnímu úřadu zkoumat, zda stavba byla provedena v souladu s územním rozhodnutím, stavebním povolením a ověřenou projektovou dokumentací, zda jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu, veřejné zájmy apod.

Ke sdělení silničního správního úřadu ze dne 27. června 2014 je nutné připomenout, že se jedná o stanovisko, kterým se silniční správní úřad vyslovil k platnosti a použitelnosti závazného stanoviska ze dne 19. srpna 2008, č. j. OD/209/08/Sch, respektive stanoviska ze dne 16. května 2006, č. j.: OD1/95/06/S. Jedná se tak o písemnost dotčeného orgánu státní správy podle § 126 odst. 1 zákona č. 50/1976. Podle ustanovení § 126 odst. 1 zákona č. 50/1976 dotýká-li se řízení zájmů chráněných zvláštními předpisy, rozhodne stavební úřad jen v dohodě, popřípadě se souhlasem dotčeného orgánu státní správy, který chráněné zájmy hájí. Na základě zásad tohoto ustanovení postupoval žalovaný i v odvolacím řízení. Nenáleželo tak žalovanému posuzovat účelovost sdělení silničního správního úřadu ze dne 27. června 2014, nýbrž z něho při svém rozhodování vycházet. Ostatně z žaloby není patrné, z jakého důvodu, respektive za jakým účelem by mělo být dle žalobce vydané, když v něm spatřuje účelovost.

K obsahu žaloby lze žalovaným shrnout, že v daném případě byl k posouzení místní úpravy silničního provozu na veřejně přístupné účelové komunikaci nacházející se na pozemcích parc. č. 1495 a 1504/30 v kat. území Rychnov nad Kněžnou povolán Městský úřad Rychnov nad Kněžnou, odbor dopravy a silničního hospodářství. Tento správní orgán se stavbou vyslovil souhlas a stanovil podmínky, které stavební úřad, jakožto podmínky dotčeného orgánu, zakomponoval do podmínky č. 12 stavebního povolení. Postup Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou, odboru dopravy a silničního hospodářství, byl v rámci odvolacího řízení zrevidován Krajským úřadem Královéhradeckého kraje, odborem dopravy a silničního hospodářství, který v něm neshledal nezákonnost, když z jeho vyjádření ze dne 25. září 2014 vyplývá, že nebyl shledán důvod pro zrušení nebo změnu úkonů Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou, odboru dopravy a silničního hospodářství, v předmětném řízení. V řízení bylo shledáno, že stavba je napojena na kapacitně vyhovující pozemní komunikaci.“

Žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Jednání krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když žalovaný s tímto způsobem projednání věci výslovně souhlasil a žalobci se k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřili. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením zato, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. O tom byli účastníci řízení ve výzvě výslovně poučeni. Krajský soud obdržel ve dnech 17. a 18. února 2015 sdělení obchodní společnosti Bárta & Bárta, s. r. o., Javornice a města Rychnov nad Kněžnou, že budou v řízení uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení. Návrhy na rozhodnutí ve věci neučinily.

Protože věci shora uvedených žalob směřovaly proti témuž rozhodnutí, spojil je krajský soud podle § 39 odst. 1 s.ř.s. ke společnému projednání (viz I. výrok tohoto rozsudku). Napadené rozhodnutí poté přezkoumal v mezích žalobních bodů, a to na základě předloženého správního spisu, přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Předně třeba zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námitky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumal-li by soud

žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročil by rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s.

Třeba též uvést, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takový to přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je, co do šíře odůvodnění, spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.). Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu z 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě poznamenat, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu

obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Není rovněž smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Vzhledem k uvedenému se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dlužno konstatovat, že jsou z velké části formulovány obecně a formou odkazů, bez uvedení konkrétních skutečností, v nichž je spatřováno porušení zákona.

Žalobkyně a) v žalobě na straně druhé, bodu II., v prvních třech odstavcích, uvedla, že se žalovaný neřídil závazným právním názorem krajského soudu, a že se prakticky vůbec nezabýval námitkami jejího odvolání ze dne 27. 11. 2008, aniž by tato svá tvrzení jakkoliv konkretizovala. Teprve v dalším odstavci popisuje, co byl žalovaný povinen zkoumat (kapacitu přípojné komunikace, ovlivnění provozu areálu, obsah, správnost a platnost závazného stanoviska silničního správního orgánu a zakomponování jeho podmínek do stavebního povolení), v těchto souvislostech však sama nezmínila žádná konkrétní pochybení v závěrech žalovaného, jež by byla opřena o příslušná právní ustanovení. Žaloba je totiž formulována slovními spojeními jako „*žalovaný byl zejména povinen*“ či „*měl žalovaný ověřit*“. A v tomto duchu pokračovala s tím, že se žalovaný nezabýval všemi odvolacími námitkami (oproti tvrzení žalovaného, jak je zřejmé z jeho vyjádření k žalobě), a že nesplnil ani žádný z úkolů, které pro něho plynuly z rozsudku krajského soudu. Neuvedla však, o které konkrétní námitky se mělo jednat, v čem mělo spočívat nerespektování závazného právního názoru krajského soudu vyjádřeného v jeho rozsudku sp. zn. 30A 80/2012. Žalobkyně dále žalovanému vytýkala, že v žalovaném rozhodnutí opisuje celé statě z rozhodnutí předchozích a doplňuje je o špatné a ničím nepodložené úvahy. Trvá-li však řízení o povolení stavby STK deset let, jako v dané věci, přičemž v této době byla vydána celá řada posléze zrušených rozhodnutí, není důvodu podívat se nad tím, že následná rozhodnutí přejímají relevantní části předchozích rozhodnutí, byť zrušených z jiných důvodů. Nelze ostatně nevidět, že i judikatura dozrává v průběhu času změn. Žalobkyně tak zůstala v těchto svých žalobních tvrzeních jen v obecné rovině.

Konkrétnější začala být až na straně druhé žaloby dole, a to v souvislosti s podmínkou č. 12 stavebního povolení na stavbu STK vydaného Městským úřadem Rychnov nad Kněžnou dne 11. listopadu 2008 pod č.j. VÝST-7292/08-11/2005/Po. Žalovanému v podstatě vytýkala, že se při jejím stanovení nezabýval její splnitelností ze strany stavebníka, neboť „*ukládá „povinnost žalobkyni a dalším podílovým*

spoluvlastníkům dotčené komunikace a tito samozřejmě nemají s ohledem na důvody ...vlastní komunikaci jakkoliv značit apod.“.

K tomu třeba uvést, že stavební povolení se vydává na základě žádosti stavebníka a že proto pouze jemu z něho také mohou plynout práva a povinnosti. Samotné stavební povolení tedy není právním aktem, jímž by byla komukoliv ukládána nějaká povinnost. K tomu slouží jiné právní instituty stavebního zákona. Právě vzhledem k tomu stavebník nemá ani povinnost stavební povolení využít, tedy stavbu realizovat. Proto ani žalobkyní zmiňovaná podmínka č. 12 stavebního povolení jí, ale ani dalším spoluvlastníkům dotčené komunikace, žádné povinnosti neukládá a ukládat nemůže. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že s ohledem na podmínku č. 12 stavebního povolení není možno stavbu STK realizovat. Předmětné stavební povolení se totiž týká pouze stavby STK, je jím povolována právě tato stavba, respektive, jeho předmětem není veřejně přístupná účelová komunikace v areálu bývalého ZZN, o jejímž značení se uvedená podmínka zmiňuje. Jde proto svým obsahem a významem o podmínku stavebního povolení pouze informativního rázu. Navíc má svůj základ v souhlasu Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou ze dne 16. května 2006, č.j. OD1/95/06/S, s místní úpravou na účelové komunikaci (viz § 77 odst. 2/ zákona č. 361/2000 Sb.), který je z materiálního hlediska správním rozhodnutím o žádosti (viz § 9 správního řádu), tedy obsah podmínky č. 12 stavebního povolení není ničím novým, než v podstatě konstatováním existence samostatného správního rozhodnutí, z něhož plyne potřebný souhlas k tomu, aby její vlastník (spoluvlastníci) mohl na ní místní úpravu provozu provést. Pro vlastní provedení stavby STK je však tato podmínka zcela bezvýznamná, a proto s ní krajský soud nezákonnost stavebního povolení nespojoval. Svého naplnění se jistě dočká při uvedení stavby STK do užívání.

Stejně tak je pro dané přezkumné řízení (žalobami je napadeno povolení stavby STK) nerozhodné, jakým způsobem si zajistí stavebník (osoba zúčastněná na řízení) značení místní úpravy provozu na veřejně přístupné účelové komunikaci v areálu, jejímž je spoluvlastníkem. Cesty k tomu jsou různé, od konsensu většiny spoluvlastníků předmětné veřejně přístupné účelové komunikace, až po jeho vynucení v občanskoprávním řízení. Dlužno však poznamenat, že odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí (stavebnímu povolení) podali jen žalobci a Jiří Mizera a žalobu proti rozhodnutí žalovaného podali pouze žalobci, což nesevředly o tom, že by rozhodující část spoluvlastníků předmětné účelové komunikace měla s daným řešením nějaké problémy. Krajskému soudu nešlo ani to, že žalobci podali v roce 2008 u Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou žalobu proti stavebníkovi (osobě zúčastněné na řízení - Bárta & Bárta, s. r. o.) a dalším spoluvlastníkům parcel č. 1495 a č. 1504/30 (jejichž spoluvlastnické podíly převažují), tvořících onu účelovou komunikaci, a to ohledně hospodaření s touto společnou věcí. Řízení bylo zastaveno.

Podmínka č. 12 stavebního povolení vychází ze souhlasu vydaného Městským úřadem Rychnov nad Kněžnou dne 16. května 2006 pod č.j. OD1/95/06/S, a listiny téhož správního orgánu ze dne 19. srpna 2008, č.j. OD1/209/08/Sch, nazvané závazné stanovisko, a to právě proto, že pozemní komunikace na pozemcích parc. č. 1495 a 1504/30 v kat. území Rychnov nad Kněžnou je veřejně přístupnou účelovou komunikací, a že do pravomoci tohoto orgánu patří posuzovat podmínky bezpečné a plynulé dopravy na nich. Uvedený silniční správní úřad se k dané věci (místní úpravě

provozu) vyjadřoval v řízení o povolení stavby STK jako dotčený orgán státní správy na základě požadavků obecného stavebního úřadu (viz např. výzva stavebníkovi ze dne 28. března 2006, č.j. Výst. 11/2005-Po). Jedná-li se totiž o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, plně na ni dopadá zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění, kde jsou stanovena práva a povinnosti účastníků provozu na pozemních komunikacích.

Městský úřad Rychnov nad Kněžnou se jako příslušný silniční správní úřad vyjádřil ke stavbě STK, spojené se změnou užívání stávající ocelové haly na linku STK, naposledy ve svém souhlasu ze dne 27. 6. 2014, č.j. OVŽP – 19477/14/260/2014-Br. V něm zároveň deklaroval platnost svých předchozích vyjádření k věci ze dne 16. května 2006 a 19. srpna 2008 (viz výše). Jeho nadřízený správní orgán, odbor dopravy a silničního hospodářství Krajského úřadu Královéhradeckého kraje neshledal důvodů na něm cokoliv měnit, jak je zřejmé z jeho posouzení věci ze dne 25. 9. 2014, které je založeno ve správním spisu žalovaného.

Otázku případného dotčení železničního přejezdu v ulici Soukenické provozem souvisejícím se stavbou STK, řešil žalovaný ve spolupráci s příslušným drážním úřadem v Olomouci. Ten pak dopisem ze dne 22. července 2014, zn. DUCR-42444/14/St, ve věci *„Stanice technické kontroly v areálu býv. ZZN – Rychnov nad Kněžnou“* sdělil, že: *„Drážní úřad, jako drážní správní úřad, podle § 54 odst. 1 zákona č. 266/1994 Sb., o drahách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), vydal podle § 9 odst. 1 zákona dne 08. 11. 2004 pod č.j.: 20-1028/04-32386-DÚ/St na uvedenou stavbu souhlas ke zřízení stavby. Požadavky na ochranu veřejných zájmů se v čase od vydání souhlasu ke zřízení stavby (08. 11. 2004) nezměnily, proto výše uvedený souhlas ke zřízení stavby považujte za platný.“*

Lze tak shrnout, že v intencích posledního z rozsudků vydaných krajským soudem v dané věci pod sp. zn. 30A 80/2012 žalovaný akceptoval jeho právní názor ohledně postavení silničních správních orgánů jako dotčených orgánů státní správy, a že aktualizoval jejich stanoviska ke stavbě STK, jak byl k tomu zavázán. Žalované rozhodnutí se tak již neopírá jen o závěry žalovaného, protože bylo jeho předchozí rozhodnutí zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení, ale i o aktuální podklady rozhodnutí. Krajský soud se tak neztotožňuje se žalobkyní, že se žalovaný neřídil jeho právním názorem.

V další části žaloby žalobkyně a) namítala nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí v důsledku toho, že: *Dokumentace obsahující citovanou část D byla zřejmě součástí materiálu zpracovaného firmou DHVCR spol. s.r.o., která pak, ale zcela chybí ve výčtu podkladů, na základě kterých bylo vydáno napadené stavební povolení ze dne 11. 11. 2008. Je tedy zřejmé, že se žalovaný ani nesnažil zabývat se důkazy, které byly v prvostupňovém řízení provedeny, případně důkazy, které provedeny být měly a provedeny nebyly a přesto z těchto materiálů bylo čerpáno před vydáním prvoinstančního rozhodnutí. Co tedy bylo podkladem pro uvedené nahlédnutí, není vůbec zřejmé a v tomto směru je napadené rozhodnutí zcela nepřezkoumatelné.“*

Ani tuto námitku neshledává krajský soud odůvodněnou. Žalobkyně mluví obecně o výčtu podkladů, své tvrzení však přiléhavěji nekonkretizuje. Zřejmě však

měla na mysli podmínku č. 1 přezkoumávaného stavebního povolení, v níž je stanoveno, že stavba STK bude provedena podle projektové dokumentace ověřené ve stavebním řízení, kterou vypracovali J.H., jakož i další v ní uvedení projektanti dle zmíněných odborností (plynofikace, zdravotně technické instalace). Pokud žalobkyně postrádá v tomto výčtu část D dokumentace, nazvanou „Doprava“, krajský soud v tom vadu nespatřuje, neboť důležitý je obsah ověřené projektové dokumentace jako celku. Za její správnost, celistvost, úplnost a bezpečnost v případě stavby STK odpovídá první z jmenovaných, tedy Ing. Josef Hloušek CSc., neboť byl při jejím vypracování zodpovědným projektantem. Stavební zákon s takovýmito situacemi počítá, neboť není-li projektant způsobilý některou část projektové dokumentace zpracovat sám, je povinen k jejímu zpracování přizvat osobu s oprávněním pro příslušný obor nebo specializaci (viz § 159 stavebního zákona). Odpovědnost zodpovědného projektanta za projektovou dokumentaci stavby jako celku tím však není dotčena. Uvádění všech projektantů účastných na zpracování té které projektové dokumentace do výroků rozhodnutí vydávaných podle stavebního zákona je proto nadbytečné, stejně jako v nich rozepisovat její jednotlivé části. Pokud pak jde o žalobkyní zmiňovanou část „D – Doprava“, krajský soud z projektové dokumentace stavby STK zjistil (a také nahlédnutím, jak jinak?), že se v ní nachází a je ověřena stavebním úřadem. Podkladem stavebního povolení tak byla řádně zpracovaná projektová dokumentace, přičemž ani jeden ze žalobců proti ní ve svých odvoláních, tedy ještě před podáním žalob, nebrojil.

S požadavky stanovenými v § 9 vyhlášky č. 137/1998 Sb. se žalovaný vypořádal následujícím způsobem (viz strana sedmá dole žalovaného rozhodnutí a dále):

„...Krajský soud v Hradci Králové zavázal odvolací orgán k tomu, aby zkoumal otázku přístupu k předmětné stavbě na základě ustanovení § 9 odst. 1 vyhlášky č. 137/1998. Krajský soud v Hradci Králové dále k ustanovení § 9 vyhlášky č. 137/1998 uvedl, že „... kapacitu přípojně pozemní komunikace nelze odvozovat od toho, zda je či není veřejně přístupná. I takováto komunikace totiž může být pro určitý druh provozu zcela vyloučena např. z důvodu svého stavebně technického řešení (šířky, způsobu provedení atd.). Jde přitom o jednu ze základních otázek zkoumaných v řízeních vedených podle stavebního zákona, neboť přece nelze povolit stavbu k účelu, který by byl nenaplnitelný právě s ohledem na nemožnost jejího připojení na pozemní komunikaci. Stanoví-li proto § 9 vyhlášky č. 137/1998, že u staveb, jejichž charakter to vyžaduje, se zřizuje kapacitně vyhovující připojení na pozemní komunikaci, že připojení staveb na pozemní komunikace musí svými parametry, provedením a způsobem připojení vyhovovat požadavkům bezpečného užívání staveb a bezpečného a plynulého provozu na přilehlých pozemních komunikacích a podle druhu a charakteru stavby musí připojení splňovat též požadavky na dopravní obslužnost, parkování, přístup požární techniky, pak bylo povinností orgánů veřejné správy zúčastněných na daném řízení právě i z těchto hledisek záměr stavebníka posoudit“.

Odvolací orgán se tedy v intencích právního názoru Krajského soudu v Hradci Králové zabýval problematikou připojení předmětné stavby STK na pozemní komunikaci.

K tomu odvolací orgán prvně nahlédl do projektové dokumentace č. zak. 2434/5, kterou zpracoval J. H., autorizovaný inženýr pro pozemní stavby, ČKAIT

0600017, v prosinci 2004. Přitom odvolací orgán zjistil, že stavba STK bude poskytovat služby motoristům s osobními a dodávkovými vozy. Z části D – doprava této projektové dokumentace odvolací orgán zjistil, že stavba STK předpokládá cca 50 zákazníků ve 12tíhodinové pracovní době od 6 do 18 hodin. Ocelová hala, v níž byla stavba STK stavebním úřadem povolena, se nachází na pozemku parc.č. 1504/3 v kat. území Rychnov nad Kněžnou (ve vlastnictví společnosti Bárta & Bárta s.r.o.), který má společnou hranici s pozemkem parc.č. 1504/30 v kat. území Rychnov nad Kněžnou (ve spoluvlastnictví několika právnických a fyzických osob včetně odvolatelů). Pozemek parc.č. 1504/30 v kat. území Rychnov nad Kněžnou navazuje na účelovou komunikaci na pozemku parc.č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, a ta následně navazuje na ulici Soukenická.

K tomu odvolací orgán z katastru nemovitostí zjistil, že pozemek parc.č. 1504/30 v kat. území Rychnov nad Kněžnou i pozemek parc.č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou jsou svým využitím evidovány jako ostatní komunikace.

Problematika pozemních komunikací je upravena zákonem č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). V § 2 zákona o pozemních komunikacích je stanovena kategorizace pozemních komunikací, podle § 2 odst. 2 písm. d) zákona o pozemních komunikacích je pozemní komunikací i účelová komunikace. Podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je účelová komunikace pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi. Podle § 9 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích vlastníkem účelových komunikací může být právnická nebo fyzická osoba.

Z výše uvedeného tedy odvolací orgán dospěl k závěru, že pozemky parc.č. 1504/30 a parc.č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou naplňují znaky veřejné účelové komunikace, neboť jejich prostřednictvím je zajištěno spojení budov nacházejících se v areálu bývalého ZZN s ulicí Soukenická, tedy s jinou pozemní komunikací. Uvedené pozemky jsou ve vlastnictví fyzických a právnických osob.

Rozhodnutím Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 2. dubna 2008, č.j. OD1/276/07/Sch, bylo deklarováno, že uvedené pozemky jsou veřejnými účelovými komunikacemi. Tato skutečnost byla stvrzena v odvolacím řízení rozhodnutím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 16. června 2008, č.j. 8392/DS/2008-Nv, a následně rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. února 2009, č.j. 30Ca 89/2008-47.

Jak dále odvolací orgán z výše uvedené projektové dokumentace zjistil, příjezd i výjezd ze stavby STK je z pozemku parc.č. 1504/30 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, který naplňuje znaky veřejné účelové komunikace, přes pozemek parc.č. 1504/2 v kat. území Rychnov nad Kněžnou. Pozemek parc.č. 1504/2 v kat. území Rychnov nad Kněžnou je ve vlastnictví společnosti Bárta & Bárta s.r.o. a v katastru nemovitostí je jeho využití evidováno jako manipulační plocha.

Z uvedeného tedy plyne, že výjezd vozidel ze stavby STK nacházející se na pozemku parc.č. 1504/3 přes pozemek parc.č. 1504/2 v kat. území Rychnov

nad Kněžnou (oba pozemky jsou ve vlastnictví stavebníka, tj. společnosti Bárta & Bárta s.r.o.) je přímo na pozemky parc.č. 1504/30 a parc.č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, které naplňují znaky veřejné účelové komunikace. Tyto pozemky pak následně navazují na pozemní komunikaci na ulici Soukenická.

Odvolací orgán dále zjistil, že stavba STK byla povolena v areálu, který byl dříve areálem ZZN Rychnov nad Kněžnou (ZZN je zkratka s významem „zemědělské zásobování a nákup“). Tento areál sestává z několika budov, respektive hal, které dříve sloužily zemědělskému provozu, ve většině případů jako hangárové sklady obilí (viz rozhodnutí MNV v Rychnově nad Kněžnou, hospodářskosprávního odboru, ze dne 8. července 1963, č.j. HS-1134/63; rozhodnutí ze dne 19. května 1960, č.j. HS-656/60; rozhodnutí ze dne 15. ledna 1987, č.j. Výst.558/86-Hr), dále se v bývalém areálu ZZN nacházela stavba sušící stanice obilí (viz rozhodnutí MNV v Rychnově nad Kněžnou, hospodářskosprávního odboru, ze dne 5. července 1962, č.j. HS-1251/62), dále se v tomto areálu nacházel hangár sloužící k uskladnění zemědělských strojů (viz rozhodnutí MNV v Rychnově nad Kněžnou, odboru výstavby, ze dne 24. září 1979, č.j. Výst.652/79-Je), ocelový přístřešek nad sušárnou obilí (viz rozhodnutí MNV v Rychnově nad Kněžnou, hospodářskosprávního odboru, ze dne 7. května 1965, č.j. HS-828/5), sklad senných mouček (viz rozhodnutí MNV v Rychnově nad Kněžnou, hospodářskosprávního odboru, ze dne 18. října 1966, č.j. HS5-2347/66-P) či mostní váha 60 t (viz rozhodnutí MNV v Rychnově nad Kněžnou, hospodářskosprávního odboru, ze dne 14. září 1983, č.j. Výst.1124/83-N). V současné době se mezi budovami v areálu ZZN, tzn. na pozemcích parc.č. 1504/30 a parc.č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, které naplňují znaky veřejné účelové komunikace, nachází živichý asfaltový povrch, jak vyplývá z fotografií tvořících součást spisového materiálu.

Pokud se pak týká požadavku § 9 odst. 1 vyhlášky č. 137/1998, aby připojení stavby STK na pozemní komunikaci bylo kapacitně vyhovující, je nutné argumentovat jednak již výše uvedenou skutečností, a sice že stavba STK byla povolena v bývalém areálu ZZN Rychnov nad Kněžnou. Vzhledem k účelu areálů ZZN bylo nezbytné, aby tyto areály byly dopravně napojeny na pozemní komunikace. Jak již bylo zmíněno, tyto areály plnily funkci skladů zemědělské produkce, čili bylo třeba zemědělskou produkci do nich dopravit, bylo třeba v nich mít možnost se skladovanými produkty manipulovat. Z činnosti ZZN vyplývá, že tato činnost vyžadovala možnost příjezdu nákladních vozidel a možnost pohybu těchto vozidel v těchto areálech. O pohybu těchto vozidel ve zmiňovaném areálu svědčí i mostní váha s kapacitou 60 t, která se v areálu ZZN Rychnov nad Kněžnou, jak bylo shora uvedeno, nacházela.

Vzhledem k tomu, že stavební úpravy spojené se změnou užívání stávající ocelové haly na linku STK Rychnov nad Kněžnou byly stavebním úřadem povoleny v bývalém areálu ZZN, kde se za účelem skladování zemědělské produkce pohybovala nákladní vozidla, je jednoznačné, že tím spíš je tento areál z hlediska dopravně technického dostatečně kapacitně vyhovující pro provoz osobních a dodávkových vozidel, pro kontrolu jejichž technického stavu je stavba STK určena.

Pokud se týká kapacity pozemků parc.č. 1504/30 a parc.č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, které naplňují znaky veřejné účelové komunikace, respektive intenzity provozu vozidel a počtu zákazníků směřujících do STK, jak již bylo výše uvedeno, projektová dokumentace předpokládá odbavit cca 50 zákazníků

v 12tihodinové pracovní době, tzn. 4 - 5 aut za hodinu. Lze předpokládat, že zákazníci budou do provozovny přijíždět postupně, respektive dle jimi provedených objednávek, tzn. koordinovaně. Jejich plynulý příjezd tak vzhledem k předpokládanému počtu zákazníků přijíždějících osobními či dodávkovými vozy nemůže ovlivnit, či dokonce ohrozit stávající provoz v bývalém areálu ZZN a nezpůsobí hromadění vozidel v místě.

K tomu je navíc třeba dále uvést, že, jak z výkresu půdorysu 1. NP projektové dokumentace vypracované J.H., autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby, odvolací orgán zjistil, samotná stavba STK zajišťuje kontinuální odbavení vozidel na více pracovních stanovištích (pracovní jáma, válcový tester brzd, regloskop, diagnostika) a skýtá tak místo pro až 4 vozidla. Vozidla je dále možné zaparkovat i na pozemku stavebníka parc.č. 1504/2 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, který je, jak již bylo výše zmíněno, manipulační plochou.

Podle požadavků § 9 odst. 2 vyhlášky č. 137/1998 odvolací orgán dále zkoumal připojení stavby STK na pozemní komunikace, respektive parametry pozemků parc.č. 1504/30 a parc.č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, které naplňují znaky veřejné účelové komunikace. Přitom vycházel z internetového nahlížení do katastru nemovitostí, postupoval s pomocí internetového měření vzdálenosti a zjistil, že v nejužším místě mají uvedené pozemky naplňující znaky veřejné účelové komunikace šířku 5,80 m. K tomu je nutné zmínit ČSN 73 6110 Projektování místních komunikací, která v tabulce č. 3 stanoví, že nejmenší možná šířka jízdního pruhu je 2,75 m. Z uvedených údajů tedy vyplývá, že šířka pozemků parc.č. 1504/30 a parc.č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, které naplňují znaky veřejné účelové komunikace, vedoucích z ulice Soukenická ke stavbě STK je více než dvakrát vyšší než v ČSN 73 6110 Projektování místních komunikací nejnižší požadovaná šířka pro jízdní pruh.

Pod pojmem připojení na pozemní komunikaci ve smyslu § 9 vyhlášky č. 137/1998 odvolací orgán dále rozumí samotné připojení stavby na pozemní komunikaci. V tomto směru bylo zjištěno, že ve výkresu D – doprava, který jako součást projektové dokumentace vypracoval J. H., autorizovaný inženýr pro pozemní stavby, jmenovaný projektant při zpracování projektové dokumentace pro stavbu STK postupoval podle ČSN 73 6059 Servisy a opravy motorových vozidel, ČSN 73 6057 Jednotlivé a řadové garáže a ČSN 73 6056 Odstavné a parkovací plochy silničních vozidel pro motorovou dopravu, a zajistil tím patřičné požadavky pro příjezd i výjezd vozidel ze stavby STK.

Pokud se týká parkování, o kterém se ustanovení § 9 vyhlášky č. 137/1998 rovněž zmiňuje, je nutné odvolacím orgánem poukázat na již výše uvedené, a sice že stavba STK předpokládá plynulý příjezd zákazníků a že samotná stavba je svým účelem určena k parkování a zajistí parkovací stání pro 4 vozidla, a to právě z důvodu existence 4 oddělených pracovišť zajišťujících jednotlivé činnosti pro technickou kontrolu vozidel. Parkování vozidel je možné i na pozemku stavebníka parc.č. 1504/2 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, přes který je, jak již bylo výše zmíněno, zajištěn příjezd z pozemků parc.č. 1504/30 a parc.č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, které naplňují znaky veřejné účelové komunikace, do stavby STK.

Požadavkům na dopravní obslužnost a přístup požární techniky uvedeným v § 9 vyhlášky č. 137/1998 je rovněž vyhověno, neboť, jak již bylo shora zmiňováno, stavba STK byla povolena v areálu bývalého ZZN Rychnov nad Kněžnou, kde zajištění dopravní obslužnosti a přístup požární techniky byl zajištěn již v minulosti.

V souvislosti s vyhodnocením splnění požadavků § 9 vyhlášky č. 137/1998 stavební úřad dále vycházel ze stanoviska Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 16. května 2006, č.j. OD1/95/06/S, který z pohledu zákona o pozemních komunikacích a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), souhlasil s povolením stavby, k čemuž stanovil podmínky. Tyto podmínky pak stavební úřad ve smyslu požadavků § 20 odst. 1 písm. e) vyhlášky č. 132/1998 zapracoval do podmínky č. 12 stavebního povolení.

Odvolacím orgánem je v tomto směru nutno zdůraznit, že právě Městský úřad Rychnov nad Kněžnou, odbor dopravy a silničního hospodářství, jakožto příslušný silniční správní úřad je způsobilý a odborně kompetentní na úseku problematiky pozemních komunikací a provozu na nich stavební úřad doplňovat, a to zejména tím, že v řízení poskytne stavebnímu úřadu odbornou pomoc ve sféře jemu zvláštními zákony svěřených kompetencí a k předmětu řízení vydá své stanovisko.

Vždyť sám Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. dubna 2014, č.j. 30A 80/2012, 30A 81/2012 uvedl, že „nemůže být sebemenších pochyb o tom, že odbor dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou je v daném případě dotčeným orgánem státní správy, když veškeré potřebné kapacity propustnosti komunikace nacházející se na ulici Soukenická mají přímou vazbu k žádané kapacitě STK a ostatních v areálu působících subjektů. Je to totiž právě tento orgán, do jehož pravomoci patří regulace provozu na pozemních komunikacích, který musí být bezpečný a přizpůsobený jejich stavebnímu stavu a dopravně technického stavu.“

K tomu lze obecně dodat, že dotčené orgány státní správy zaujímají v řízení vedených podle stavebního zákona zvláštní postavení. Podstatou tohoto postavení je odborná pomoc stavebnímu úřadu, který řízení vede, a dále hájení zájmů, které jsou svěřeny do jejich věcné působnosti. Zmíněná pomoc se projevuje ve formě vyjádření, stanovisek, závazných stanovisek, rozhodnutí atd., jimiž se dotčené orgány státní správy vyjadřují ke stavbě.

Jak již bylo výše zmíněno, v daném případě Městský úřad Rychnov nad Kněžnou, odbor dopravy a silničního hospodářství, se stavbou projevil souhlas. Odvolací orgán tedy vycházel z toho, že svým souhlasem tento správní orgán stvrdil existenci dostatečné kapacity na pozemních komunikacích a dostatečnou bezpečnost provozu na nich, i po realizaci stavby STK, čímž je míněno, nejen na účelových komunikacích na pozemcích parc.č. 1504/30 a parc.č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, ale i na komunikaci na ulici Soukenická, na niž, výše uvedené účelové komunikace ústí, včetně železničního přejezdu, mostu přes řeku Kněžná na ulici Soukenická a křižovatky s ulicí Jiráskova. V případě, že by realizace stavby STK v území ztížila dopravní situaci, a to ať již neúnosným navýšením dopravy, které by s sebou přineslo i zvýšené nebezpečí a narušení plynulosti

provozu na pozemních komunikacích nacházejících se v předmětné lokalitě, jistě by Městský úřad Rychnov nad Kněžnou, odbor dopravy a silničního hospodářství, jakožto silniční správní úřad a dotčený orgán státní správy na úseku zákona o pozemních komunikacích a zákona o silničním provozu, s povolením stavby STK nesouhlasil.

Odvolací orgán tedy při posuzování otázky, zda stavba vyhoví požadavkům § 9 vyhlášky č. 137/1998 vycházel i ze shora zmíněného stanoviska Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 16. května 2006, č.j. OD1/95/06/S a stanoviska ze dne 19. srpna 2008, č.j. OD/209/08/Sch, kterým bylo předešlé zmíněné stanovisko aktualizováno.

Nicméně vzhledem k časovému odstupu od vydání stavebního povolení a tohoto odvolacího řízení odvolací orgán zmíněný silniční správní úřad požádal, aby se z pozice dotčeného orgánu státní správy podle § 126 odst. 1 zákona č. 50/1976 vyjádřil, zda jeho stanovisko ze dne 19. srpna 2008, č.j. OD/209/08/Sch, respektive stanovisko ze dne 16. května 2006, č.j.: OD1/95/06/S, je možné považovat za aktuální a použitelné pro vedené odvolací řízení, respektive zda požadavky na ochranu veřejných zájmů v něm hájených se v čase od vydání stavebního povolení nezměnily.

Takto odvolací orgán postupoval na základě právního názoru Krajského soudu v Hradci Králové uvedeného v rozsudku ze dne 28. dubna 2014, č.j. 30A 80/2012, 30A 81/2012, z něhož plyne, že zaniká-li obecně platnost stavebního povolení v případě, není-li stavba zahájena, do 2 let ode dne, kdy nabylo právní moci, o to spíše zaniká po takové době platnost souhlasů, stanovisek dotčených orgánů státní správy k nim vydaných, včetně závazných stanovisek.

K dotazu odvolacího orgánu vznesenému v opatření ze dne 19. června 2014, č.j. 8486/UP/2014/Kd, silniční správní úřad reagoval sdělením ze dne 27. června 2014, č.j. OVŽP-19477/14/260/2014-Br, v jehož obsahu se vyjádřil tak, že předmětná stanoviska jsou v souladu se zákonem o pozemních komunikacích a zákonem o silničním provozu a že souhlasí s povolením stavby STK.

Pokud se týká rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. dubna 2014, č.j. 30A 80/2012, 30A 81/2012, v jehož obsahu připomněl, že odvolací orgán se je ve vztahu k požadavkům § 9 vyhlášky č. 137/1998 povinen zabývat i kapacitou křižovatky Soukenická a Jiráskova, kapacitou železničního přejezdu, dále třeba i mostu přes řeku Kněžnou v ulici Soukenická apod., odvolací orgán se v návaznosti na tyto otázky, a sice propustnosti, zatížení a bezpečnosti dopravy na okolních pozemních komunikacích odkazuje na již výše uvedené, a sice že tyto otázky musely být zkoumány a zajištěny již v minulosti, když se v předmětném území pohybovaly automobily v souvislosti s funkcí areálu bývalého ZZN a přitom se jednalo o automobily nákladní, kdežto stavba STK bude sloužit pouze osobním a užitkovým automobilům.

K požadavkům ustanovení § 9 vyhlášky č. 137/1998 je možné odvolacím orgánem shrnout, že pozemky parc.č. 1504/30 a parc.č. 1495 v kat. území Rychnov nad Kněžnou, které naplňují znaky veřejné účelové komunikace, jsou způsobilé zajistit odpovídající přístup ke stavbě STK, respektive jsou kapacitně vyhovujícím

připojením stavby STK na pozemní komunikaci (ulice Soukenická). Ostatně výše zmíněné úvahy a závěry odvolacího orgánu Krajský soud v Hradci Králové ve svém rozsudku ze dne 30. března 2012, č.j. 30A 19/2011, 30A 20/2011, označil za relevantní.“

Krajský soud se s těmito závěry plně ztotožňuje, a proto na ně v dalším i plně odkazuje, neboť jinak by jen jinými slovy říkal totéž. Žalovaný se řídil právním názorem krajského soudu vyjádřeným v jeho rozsudku sp. zn. 30A 80/2012, když opatřil aktuální stanoviska dotčených orgánů státní správy k provozu na dotčených pozemních komunikacích (ke změně stanovisek nedošlo) a sám je podrobil zkoumání z pohledu připojení stavby STK na pozemní komunikace dle § 9 vyhl. č. 137/1998 Sb. Jeho závěry má krajský soud za správné a **souladné** se stanovisky silničních správních úřadů. Na rozdíl od žalobkyně (viz třetí strana žaloby dole) je přesvědčen o tom, že se žalovaný zabýval věcí v celém jejím rozsahu, že měl pro rozhodnutí všechny nezbytné podklady, a že rozhodnutí řádně odůvodnil. Námitky žalobkyně (např. že bylo užito internetového měření, aniž by bylo uvedeno, v čem je chybné apod.) na tom nemohou nic změnit, zvláště když žalobkyně jasným způsobem nepředložila své argumenty, jež by stavební povolení zpochybnil. Žalovaný neporušil ani zásadu dvouinstančnosti, když jím opatřená stanoviska dotčených orgánů státní správy jen potvrdila správnost jimi dříve vydaných stanovisek k věci. Širší rozsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí, oproti rozhodnutí prvoinstančnímu, pak jen odůvodňuje správnost rozhodnutí ve věci. Ostatně řízení před prvoinstančním správním orgánem a orgánem odvolacím tvoří jeden celek a ani toto údajné porušení žalobkyně a) nijak neodůvodnila.

Vzhledem k výše uvedenému proto krajský soud uzavřel, že námitky žalobkyně a) jsou neodůvodněné.

Žalobce b) rozvedl žalobu v pěti bodech. V prvním uvedl předmět žaloby, ve druhém vyjadřuje nespokojenost nad prací „úředníků“, kteří *„zatvrzele opakovaně potvrzují neudržitelné stanovisko MěÚ Rychnov nad Kněžnou“*, teprve ve třetím žalobním bodu konstatuje, že klíčovým problémem věci je kapacita přípojné účelové komunikace na veřejnou pozemní komunikaci a že je porušován § 9 vyhl. č. 137/1998 Sb. a § 62 odst. 1 a 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (starý stavební zákon), aniž by konstatoval v čem a jakými způsoby, a to především ve vztahu k závěrům žalovaného. Žalobce fakticky jen konstatuje, že: *„S problémem dopravní propustnosti se správní orgány prostě nevypořádaly.“* Ve čtvrtém žalobním bodu konstatuje, že podmínka č. 12 stavebního povolení nebyla dosud naplněna, což je ovšem pro účely právě tohoto rozhodnutí zcela bezvýznamné, a dále má za zjevně účelové sdělení silničního správního úřadu z 27. 6. 2014, aniž by uvedl, o co své přesvědčení opírá. Vývody žalovaného ohledně propustnosti veřejně přístupné účelové komunikace má za chabé, aniž by tento svůj závěr opět jakkoliv rozvedl, s výjimkou konstatování, že je názoru, že nápravu je možno zjednat pouze zrušením „původního“ rozhodnutí. Blíže je však vůbec nespecifikoval. Z uvedených důvodů proto navrhoval v pátém bodu žaloby žalované rozhodnutí zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

K žalobě žalobce b) třeba uvést především to, co zmínil krajský soud již na začátku této části rozsudku, a to, že úkolem soudů ve správním soudnictví není nahrazovat činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a dotvářet je. I přesto

však žalobce b) najde odpověď na všechny své obecné námitky v reakci krajského soudu na námitky žalobkyně a) výše.

Vzhledem k výše uvedenému krajský soud shrnul, že žalobní námitky uplatněné v žalobách jsou neopodstatněné, když věc shledal za náležitě vyšetřenou a v souladu se zákonem posouzenou i po právní stránce. Krajský soud nemá žalované rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť je srozumitelné a je v něm uvedeno dostatek důvodů podporujících jeho výrok. Proto s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti krajský soud žaloby jako nedůvodné ve výroku II. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný. Ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud z obsahu soudního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké vznikly (viz výrok II. rozsudku).

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které by jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou ji soud uložil. Krajský soud žádnou takovou povinnost osobám zúčastněným na řízení neuložil a ani z jiných důvodů nepřicházelo v úvahu nějaké náklady řízení jim přiznat (viz výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 21. září 2015

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu